

MULATKA Z ANTILOV

Luis Pales Matos
1898, Portoriko

S teboj, zdaj, mulatka,
se zatekam k toplemu morju Antilov,
čutna voda in krotka od melise,
vrata iz sladkorja, topli zaliv,
z mirujočo lučjo,
ki zlatí čisti val
in dremavo brnenje čebeljega panja,
ki ustvarja živahno vrvenje na obali.

S teboj, zdaj, mulatka,
prečkam to morje otokov.
Električni mačji orkani
v tvojih oblilih se podaljšujejo
in se zvijajo v klopčič,
medtem na moje barke kaplja noč iz tvojih
oči, črnih kot oglje.

S teboj, zdaj, mulatka . . .
O, slavno prebujenje Antilov!
Pogumna barva, ki jo doseže visoki c tvojih prsi,
glasba rdečega vina radosti
in topli obliži vonja
– limone, tobaka, storžev –
ki brne v čutilih
s svojimi omamnimi glasovi slasti.
Zdaj si, mulatka,
vse to morje in ta zemlja mojih otokov,
simfonija iz sadežev, čigar lestvice se
divje lomijo v tvojem vonju.
V tvojem zelenem oblačilu iz *guanabana*,
s tenkimi in nežnimi hlačami
iz muslina, glej ta sadež *caimita*
s svojim otroškim mlekom, glej ta storž pinije
s hrano iz soprana . . . Vse te
sadeže, o, mulatka, mi ponujaš
v čistem zalivu svojega telesa,
v soncu tropskega bleska.
O, Kuba, Portoriko!
Ognjevit lirske deže . . .
O, vroči rum z Jamajke!

O, drevo *auacate* s San Dominga
in gosta juha z Martinika!

Zdaj si, mulatka,
veličastno prebujanje mojih Antilov.

O ČEMER NIČ NE VEMO

Jorge Luis Borges
1899–1986, Argentina

Mesec ne ve, da je tih in čist
in tudi tega ne, da je mesec,
pesek, da je pesek. Nobeni stvari
ni dano vedeti, da je njena oblika
nekaj posebnega.

Figure iz slonovine so tako daleč
od abstraktnega šaha kot od roke,
ki jih premika. Morda je
človekova usoda kratke sreče
in dolge nesreče v rokah Drugega.
Tega ne vemo. In nič nam ne pomaga,
če damo Bogu ime.

Ničev je tudi strah, dvom
je pohabljen molitev.
Iz katerega loka se bo sprožila
puščica, ki sem jaz?
Kateri cilj hoče doseči?

NI POZABLJENJA

Pablo
Neruda
1904–1973, Čile

Če me vprašate, kje sem bil,
moram reči: »Zgodi se.«
Moram govoriti o zemlji, ki jo zastira kamenje,
o reki, ki jo izničuje njeno trajanje:
poznam samo stvari, ki jih izgubljajo ptice,
morje, ki ostaja zadaj, in svojo sestro, ki joče.
Zakaj toliko pokrajini? Zakaj dan prehaja
v dan? Zakaj se temna noč
zgošča v ustih? Čemu mrtveci?

Če me vprašate, od kje prihajam, moram
govoriti o razbitih stvareh,
z zelo bolečimi sredstvi,